

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Tornem a debatre en aquest Ple la llei d'igualtat, una llei més que necessària. Les dones som majoria a la societat i encara no tenim les mateixes oportunitats que els homes, per tant, ens cal una llei d'igualtat entre els homes i les dones, les dones i els homes, que és el que és aquesta llei. La taxa d'ocupació femenina..., i vaig a posar dades a algunes de les coses que ja han dit les portaveus que m'han precedit, la taxa d'ocupació femenina estava l'any passat encara deu punts per sota de la masculina. Un quart de les dones que treballen ho fan a temps parcial, això vol dir precarietat, no només per la situació actual, pels baixos salaris, però també pels drets a prestacions, com les pensions, en el futur, però també de promoció professional, però també de possibilitats d'autonomia personal i, per tant, vol dir..., precarietat vol dir perpetuar les desigualtats que existeixen a la nostra societat. Continua existint segregació per àmbits o sectors de treball, es manté l'esclletxa salarial, no creix perquè han baixat tots els salaris, però es manté l'esclletxa salarial; cobrem un 25 per cent menys les dones que el que cobren els homes a Catalunya. Som majoria, els ho deia, però, en canvi, només som un 14 per cent dels llocs directius, a Espanya i a Catalunya, només som un 14 per cent de les acadèmiques, només som un 14 per cent de les alcaldesses. Per tant, els llocs de decisió, allà on realment s'està exercint el poder, continuen sent aclaparadorament masculins.

Tampoc som visibles com els homes, on són les dones a les tertúlies de les ràdios i televisions públiques, ja no dic de les privades? On són les dones al Mobile World Congress? L'any passat..., aquest any veurem les dades, però l'any passat només un 9 per cent de les conferenciants eren dones; en canvi, un 90 per cent... hi havia dones, un 90 per cent de l'atenció dels estands i les hostesses eren dones. Hi són les dones, però on són les dones?

Les dones estem patint pobresa. La pobresa té rostre de dona, fa temps que ho diem i és cert, a Catalunya, a Espanya i a tot el món. La majoria de les persones pobres, que pateixen pobresa, són dones o nenes, dones grans especialment, que tenen pensions més minses, i famílies monoparentals, que el 90 per cent són monomarentals, per tant, dones amb fills o amb persones amb dependència a càrrec. Si ens n'anem a parlar de les persones migrades, joves, discapacitades i dones, encara és molt pitjor.

Ens afecta, com s'ha dit, a les esferes de la participació social i de la cura personal, les desigualtats, però també aquesta desigualtat econòmica, la dependència econòmica d'altri, està fent que les condicions per denunciar les violències, les múltiples violències, cada vegada sigui més difícil. La més brutal de les violències o les més

brutals de les violències, la física o la sexual, el darrer any a Catalunya es van mostrar realment descarnades amb xifres.

Per tant, tenim motius, tenim molts motius per sortir aquest 8 de març al carrer, per sortir cada dia al carrer i per reclamar una llei d'igualtat de dones i homes a Catalunya. Una llei dirigida a combatre totes les manifestacions encara subsistents de discriminació directa o indirecta, per raó de sexe. Una llei que doni un fort impuls per fer realitat la igualtat efectiva de dones i d'homes. Una llei que ha de permetre actuar per garantir tots els drets de les dones i, per tant, per beneficiar tota la societat: dones i homes. Perquè, amb més igualtat, hi ha més justícia social, hi ha més igualtat, hi ha més democràcia; de fet, sense igualtat, no hi ha democràcia.

Ara, a més, és més necessari que mai, també s'hi feia referència, no només per aquestes situacions de desigualtat que la crisi ha fet créixer, sinó també per unes polítiques públiques determinades que ens han empitjorat les condicions d'igualtat a la nostra societat. Polítiques socials amb retallades, increment de costos de la vida, privatitzacions i aprimament dels serveis públics..., tot això repercuteix directament a les condicions de vida, especialment de les dones. Les nostres esquenes, les de les dones, són les que segueixen carregant tot allò que l'Estat no fa. Tres de cada quatre públiques destruïdes, públiques, de l'Administració pública, eren ocupades per dones. La reforma dels ens locals i de les competències dels ens locals ataca especialment –i als primers llocs on ataca– als serveis d'atenció a les dones i serveis socials. Els canvis ideològics en temes com l'educació, els primers llocs on ataquen: la coeducació, l'educació sexual..., les dones. L'intent de reforma regressiva de la Llei de salut sexual i reproductiva que hem tingut, que s'ha aturat parcialment, però que continua intentant-se modificar regressivament, especialment atacant aquelles més febles, les dones joves que estan en condicions especials. I l'educació sexual.

També a Catalunya el Departament de Treball ha fet desaparèixer la Direcció General d'Oportunitats i, amb ella, els programes realitzats per combatre l'exclusió sociolaboral de les dones, per la segregació horitzontal, per promoure la presència de dones en càrrecs de responsabilitat, les PRIMÍ... Els hi feia referència, sí, s'han retallat les prestacions socials. L'educació zero-tres sense ni un euro en els pressupostos aprovats ahir per aquest Parlament des del Govern de la Generalitat, zero euros per al zero-tres anys; això afecta les dones. Temps d'hospitalització cada cop més curts per les retallades; això afecta les dones. Qualsevol retallada de les moltes que han fet en la cura de la gent gran afecta especialment les dones.

Ens cal la llei, per tant, però sobretot ens calen voluntats polítiques per dur-la a terme. Nosaltres farem tot el possible perquè aquesta llei s'aprovi en aquesta legislatura, però també farem cada dia tot el possible perquè es reverteixin aquelles coses que avui en dia ja estan afectant, i molt negativament, les dones i la igualtat en aquest país, i

perquè hi hagi voluntat política en el govern que hagi d'aplicar aquesta Llei d'igualtat de dones i homes.

I les lleis són ideològiques i els governs amb unes ideologies o amb unes altres apliquen les lleis amb més o amb menys voluntat i les coses s'han de dir clares. S'acaben d'aprovar uns pressupostos que no tenen, per exemple, estudi de perspectiva de gènere i un impacte brutal en condicions d'igualtat de les dones en aquest país. Aquesta llei intentarà posar solucions a això, per exemple, a l'obligació de posar perspectiva de gènere a totes les polítiques públiques, però també eliminar les discriminacions i les subordinacions històriques, a reconèixer i a fer comptar el paper social i econòmic de les dones, de tot allò que fan les dones, també d'aquelles tasques que fins ara econòmicament no han estat reconegudes, la redistribució del treball productiu i domèstic, el dret de les dones a una vida lliure de violència masclista i sí, el dret de les dones a decidir sobre el propi cos.

Senyor Santamaría, miri, jo vull defensar també l'absolut dret dels homes a decidir sobre el seu propi cos, si vol fem una aliança i anem a demanar-li al seu Govern que volem decidir sobre quan homes i dones volem morir dignament, que volem decidir quan homes i dones volem medicar-nos d'una forma o d'una altra, o no estar sobremedicats, decidim sobre el nostre propi cos. Ara, els embarassos resulta que encara els fem les dones (*aplaudiments*), parim les dones, senyor Santamaría.

Per tant, sí, ens cal la llei, ens calen pressupostos amb perspectiva de gènere i ens calen ideologies amb perspectiva de gènere. I també ens calen quotes, senyor Santamaría. Ens calen polítiques amb perspectiva de gènere, polítiques que posin la persona al capdavant, com s'està fent a Grècia, però sí, també ens calen quotes perquè no passi com ha passat a Grècia que hi hagi un govern sense ni una dona; també ens calen quotes perquè aquestes coses no passin, i polítiques feministes també en els governs. I això no només és amb les quotes, senyor Santamaría, no només és posant una dona al capdavant d'un partit, sinó impregnant de feminisme tota l'organització i la ideologia.

Aquesta llei és del moviment feminista, va sorgir amb el Govern d'esquerres amb un procés participatiu amb més de quatre-centes organitzacions i, per tant, és una llei de coautoría amb el moviment feminista. Lamentablement va ser molt pactat i molt parlat en el seu moment, no ha pogut ser-ho ara, perquè el que han fet de tramitació de la llei de moment en aquest Parlament ha estat una ponència conjunta per fondre la proposta que havíem entrat Iniciativa i Esquerra Unida i que havia entrat en PSC, que era aquella llei que s'havia fet amb quatre-centes organitzacions de tot Catalunya, i la que havia fet Convergència i Unió, el Govern de la Generalitat i Esquerra Republicana. L'hem fos i ara intentarem tramitar-la amb la urgència. Lamentem que aquesta urgència segurament també

limitarà aquesta possibilitat d'obrir de nou la llei per actualitzar-la, per fer-la millor, per fer aquella llei que necessitem a Catalunya. Iniciativa i Esquerra Unida ens comprometem, com a grup parlamentari, a, més enllà de la part que permet la tramitació formal en aquest Parlament, obrir la llei a tothom qui vulgui participar-ho des de les nostres possibilitats. Aquesta llei requereix actualització i evidentment requereix participació, però sobretot requereix ser aprovada dins d'aquesta legislatura, per part nostra no serà, sé que hi ha voluntats, així que posem-nos-hi totes i tots a fer una bona llei, perquè tenim molts –molts– motius. (*Aplaudiments.*)